

Ὁρθόδοξος Ἐνημέρωσις

«Ἐντολή γάρ Κυρίου μὴ σιωπᾶν ἐν καιρῷ κινδυνευούσης Πίστεως. Λάλει γάρ, φησί, καὶ μὴ σιώπα... Διὰ τοῦτο καγὼ ὁ τάλας, δεδοικὸς τὸ Κριτήριον, λαλῶ».

(Ὁσ. Θεοδώρου Στουδίτου, PG 99, 1321)

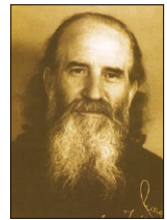
■ Ὁμιλεῖ ὁ Ἀρχιμανδρίτης π. Ἰουστίνος Πόποβιτς († 7.4.1979)

Ἀνθρωπιστικὸς Οἰκουμενισμὸς*

Περὶ τῶν Αἱρέσεων τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Λευκῆς Δαιμονίας

Μέρος Α΄.

Ὁ Οἰκουμενισμὸς εἶναι κοινὸν ὄνομα διὰ τοὺς ψευδοχριστιανισμοὺς, διὰ τὰς ψευδοεκκλησίας τῆς Δυτικῆς Εὐρώπης. **Μέσα** του εὐρίσκεται ἡ καρδιά ὅλων τῶν εὐρωπαϊκῶν οὐμανισμῶν, μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Παπισμὸν.

Ὅλοι δὲ αὐτοὶ οἱ ψευδοχριστιανισμοί, ὅλαι αἱ ψευδοεκκλησίαι, δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο παρὰ μία αἵρεσις παραπλεύρως εἰς τὴν ἄλλην αἵρεσιν.

Τὸ κοινὸν εὐαγγελικὸν ὄνομά των εἶναι ἡ **παναίρεσις**. **Δι**ατί; **Δι**ότι εἰς τὸ διάστημα τῆς ἱστορίας αἱ διάφοροι αἱρέσεις ἤρνοῦντο ἢ παρεμόρφωνον ἰδιώματά τινα τοῦ Θεανθρώπου καὶ Κυρίου Ἰησοῦ, αἱ δὲ εὐρωπαϊκαὶ αὗται αἱρέσεις ἀπομακρύνουν ὀλόκληρον τὸν Θεάνθρωπον καὶ εἰς τὴν θέσιν Του τοποθετοῦν τὸν Εὐρωπαῖον ἄνθρωπον. **Ἐ**δῶ δὲν ὑπάρχει οὐσιαστικὴ διαφορὰ μεταξὺ τοῦ Παπισμοῦ, Προτεσταντισμοῦ, Οἰκουμενισμοῦ καὶ ἄλλων αἱρέσεων, ὧν τὸ ὄνομα «λεγεῶν».

■ **Τὸ** Ὁρθόδοξον δόγμα, μᾶλλον τὸ πανδόγμα περὶ τῆς Ἐκκλησίας, ἀπερρίφθη καὶ ἀντικατεστάθη διὰ τοῦ λατινικοῦ αἱρετικοῦ παν-δόγματος περὶ τοῦ πρωτείου καὶ τοῦ ἀλαθήτου τοῦ πάπα, δηλαδὴ τοῦ ἀνθρώπου.

Ἐξ αὐτῆς δὲ τῆς **παναιρέσεως** ἐγεννήθησαν καὶ γεννῶνται συνεχῶς ἄλλαι αἱρέσεις:

• τὸ Filioque, ἡ ἀποβολὴ τῆς Ἐπικλήσεως, τὰ ἄζυμα, ἡ εἰσαγωγή τῆς κτιστῆς χάριτος, τὸ καθαρτήριο πῦρ, τὸ θησαυροφυ-

λάκιον τῶν περισσῶν ἔργων, ἡ μηχανοποιημένη διδασκαλία περὶ τῆς σωτηρίας καὶ ὡς ἐκ τούτου μηχανοποιημένη διδασκαλία περὶ τῆς ζωῆς, ὁ παποκαίσαρισμός, ἡ Ἱερὰ Ἐξέτασις, τὰ συγχωροχάρτια, ὁ φόνος τοῦ ἁμαρτωλοῦ διὰ τὴν ἁμαρτίαν, ὁ ἰησουητισμός, ἡ σχολαστικὴ, ἡ καζουϊστικὴ, ὁ μοναρχισμός, ὁ κοινωνικὸς ἀτομικισμὸς διαφόρων εἰδῶν...

■ **Ὁ Προτεσταντισμός;** Εἶναι τὸ πλέον πιστὸν τέκνον τοῦ Παπισμοῦ, τὸ ὁποῖον διὰ τῆς ὀρθολογιστικῆς σχολαστικῆς του πίπτει διὰ μέσου τῶν αἰῶνων ἀπὸ τὴν μίαν αἴρεσιν εἰς τὴν ἄλλην αἴρεσιν καὶ πνίγεται συνεχῶς εἰς τὰ διάφορα δηλητήρια τῶν αἰρετικῶν πλανῶν του. Πρὸς τούτοις, ἡ παπιστικὴ ὑψηλοφροσύνη καὶ ἡ «ἀλάθητος» ἀφροσύνη βασιλεύει ἀπολυταρχικῶς καὶ ἐρημώνει τὰς ψυχὰς τῶν πιστῶν του. Κατ' ἀρχὴν ἕκαστος Προτεστάντης εἶναι ἕνας ἀνεξάρτητος πάπας εἰς ὅλα τὰ ζητήματα τῆς πίστεως. Τοῦτο δὲ πάντοτε ὀδηγεῖ ἀπὸ τὸν ἕνα πνευματικὸν θάνατον εἰς τὸν ἄλλον· τέλος αὐτοῦ τοῦ «ἀποθνήσκειν» δὲν ὑπάρχει, καθ' ὅτι ὁ ἀριθμὸς τῶν πνευματικῶν θανάτων τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἀναρίθμητος.

■ **Ἀφοῦ οὕτως ἔχουν τὰ πράγματα, τότε διὰ τὸν παπιστικὸν-προτεσταντικὸν Οἰκουμενισμὸν μὲ τὴν ψευδοεκκλησίαν του καὶ τὸν ψευδοχριστιανισμὸν του δὲν ὑπάρχει διέξοδος ἀπὸ τὸ ἀδιέξοδόν του, ἄνευ ὀλοψύχου μετανοίας ἐνώπιον τοῦ Θεανθρώπου Χριστοῦ καὶ τῆς Ὁρθοδόξου Καθολικῆς Ἐκκλησίας Του. Ἡ μετανοία εἶναι τὸ φάρμακον δι' ἐκάστην ἁμαρτίαν, φάρμακον δοθὲν εἰς τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τὸν μόνον Φιλάνθρωπον.**

Ἄνευ τῆς μετανοίας καὶ εἰσδοχῆς εἰς τὴν Ἀληθινὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἀφύσικον καὶ ἀδιανόητον νὰ ὀμιλῇ τις περὶ τῆς ἐνώσεως «τῶν Ἐκκλησιῶν», περὶ τοῦ διαλόγου τῆς ἀγάπης, περὶ τῆς *intercommunio* (δηλ. διακοινωνίας).

Τὸ σπουδαιότερον ὅλων εἶναι νὰ γίνῃ τις «σύσσωμος» τοῦ Θεανθρωπίνου σώματος τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ καὶ διὰ τούτου κοινωνὸς τῆς ψυχῆς τῆς Ἐκκλησίας, τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, καὶ κληρονόμος ὅλων τῶν αἰωνίων ἀγαθῶν τοῦ Θεανθρώπου.

* * *

1. Ὁ σύγχρονος «διάλογος τῆς ἀγάπης», ὁ ὁποῖος τελεῖται ὑπὸ τὴν μορφήν γυμνοῦ συναισθηματισμοῦ, εἶναι εἰς τὴν πραγματικότητα ὀλιγόπιστος ἄρνησις τοῦ σωτηριώδους ἀγιασμοῦ τοῦ Πνεύματος καὶ τῆς πίστεως τῆς Ἀληθείας (β' Θεσ. 2, 13), δηλαδὴ τῆς μοναδικῆς σωτηριώδους «ἀγάπης τῆς ἀληθείας» (αὐτόθι 2, 10).

Ἡ οὐσία τῆς ἀγάπης εἶναι ἡ ἀλήθεια· ἡ ἀγάπη ζῆ καὶ ὑπάρχει ἀληθεύουσα. **Ἡ** ἀλήθεια εἶναι ἡ καρδιά ἐκάστης θεανθρωπίνης ἀρετῆς, ἐπομένως καὶ τῆς ἀγάπης. **Καὶ** ἐκάστη ἐξ αὐτῶν κηρύττει καὶ εὐαγγελίζεται τὸν Θεάνθρωπον Κύριον Ἰησοῦν ὡς τὸν μόνον, ὁ ὁποῖος εἶναι ἡ σάρκωσις καὶ ἡ εἰκὼν τῆς Θείας Ἀληθείας, δηλαδή τῆς Παναληθείας. **Ἐ**ὰν τυχὸν θὰ ἦτο ἡ ἀλήθεια ὁ,τιδήποτε ἄλλο καὶ ὄχι ὁ Θεάνθρωπος Χριστός, θὰ ἦτο αὐτὴ μικρά, ἀνεπαρκής, πεπερασμένη, θνητή. **Τ**οιαύτη θὰ ἦτο ἡ ἀλήθεια, ἐὰν ἦτο νόημα, ιδέα, θεωρία, νοῦς, ἐπιστήμη, φιλοσοφία, κουλτούρα, ὁ ἄνθρωπος, ἡ ἀνθρωπότης, ὁ κόσμος ἢ ὅλοι οἱ κόσμοι, ἢ ὅποιοσδήποτε ἢ ὁ,τιδήποτε ἢ ὅλα αὐτὰ μαζί.

Ἡ ἀλήθεια ὁμως εἶναι Πρόσωπον καὶ μάλιστα τὸ Πρόσωπον τοῦ Θεανθρώπου Χριστοῦ, τοῦ δευτέρου Προσώπου τῆς Ἁγίας Τριάδος, καὶ ὡς ἐκ τούτου εἶναι ἀθάνατος καὶ μὴ πεπερασμένη, αἰώνια. **Δ**ιότι εἰς τὸν Κύριον Ἰησοῦν ἡ Ἀλήθεια καὶ ἡ Ζωὴ εἶναι ὁμοούσιοι· ἡ Ἀλήθεια ἡ αἰώνιος καὶ ἡ Ζωὴ ἡ αἰώνιος (πρβλ. Ἰω. 14, 6· 1, 4. 17).

Ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος πιστεύει εἰς τὸν Κύριον Ἰησοῦν ἀυξάνει ἀκαταπαύστως διὰ τῆς Ἀληθείας Του εἰς τὰς θείας τῆς ἀπεραντοσύνας. **Α**υξάνει μὲ ὅλον τὸ εἶναι του, μὲ ὅλην τὴν διάνοιάν του, μὲ ὅλην τὴν καρδίαν καὶ τὴν ψυχὴν του. **Ἐ**ν Χριστῷ οἱ ἄνθρωποι ζῶμεν «ἀληθεύοντες ἐν ἀγάπῃ», διότι μόνον οὕτω δυνάμεθα νὰ «αυξήσωμεν εἰς Αὐτὸν τὰ πάντα, ὡς ἐστὶν ἡ κεφαλή, ὁ Χριστός» (Ἐφ. 4, 15). **Τ**οῦτο πραγματοποιεῖται πάντοτε «σὺν πᾶσι τοῖς ἁγίοις» (Ἐφ. 3, 18), πάντοτε ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ διὰ τῆς Ἐκκλησίας, διότι ἄλλως δὲν δύναται ὁ ἄνθρωπος νὰ αυξάνῃ εἰς Ἐκεῖνον, «ὅς ἐστὶν ἡ κεφαλή» τοῦ σώματος τῆς Ἐκκλησίας, δηλαδή εἰς τὸν Χριστόν.

■ **Ἄ**ς μὴ ἀπατώμεθα. **Ἦ**πάρχει καὶ ὁ «διάλογος τοῦ ψεύδους», ὅταν οἱ διαλεγόμενοι συνειδητῶς ἢ ἀσυνειδητῶς ψεύδονται ὁ εἷς εἰς τὸν ἄλλον. **Τ**οιοῦτος διάλογος εἶναι οἰκείος εἰς τὸν «πατέρα τοῦ ψεύδους», τὸν Διάβολον, «ὅτι ψεύστης ἐστὶν καὶ ὁ πατὴρ αὐτοῦ» (Ἰω. 8, 44). **Ο**ἰκείος εἶναι καὶ εἰς ὅλους τοὺς ἐκουσίους ἢ ἀκουσίους συνεργάτας του, ὅταν αὐτοὶ θελήσουν νὰ πραγματοποιήσουν τὸ καλὸν των διὰ τοῦ κακοῦ, νὰ φθᾶσουν εἰς τὴν «ἀλήθειάν» των μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ ψεύδους.

Ἄ ἐν ὑπάρχει «διάλογος τῆς ἀγάπης» ἄνευ τοῦ διαλόγου τῆς ἀληθείας. **Ἄ**λλως, τοιοῦτος διάλογος εἶναι ἀφύσικος καὶ ψευ-

δής. Ὅθεν καὶ ἡ ἐντολὴ τοῦ Ἀποστόλου ζητεῖ νὰ εἶναι «ἡ ἀγάπη ἀνυπόκριτος» (Ρωμ. 12, 9).

Ὁ αἰρετικο-ουμανιστικὸς χωρισμὸς καὶ ἡ διαίρεσις τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ἀληθείας εἶναι σημεῖον ἐλλείψεως τῆς θεανθρωπίνης πίστεως καὶ τῆς ἀπολεσθείσης πνευματικῆς θεανθρωπίνης ἰσορροπίας καὶ ὀρθοφροσύνης.

Ἐν πάσῃ περιπτώσει, **τοῦτο δὲν ἦτο ποτὲ οὔτε εἶναι ἡ ὁδὸς τῶν Πατέρων.** Οἱ Ὀρθόδοξοι μόνον ἐρριζωμένοι καὶ τεθεμελιωμένοι «σὺν πᾶσι τοῖς ἀγίοις» ἐν τῇ ἀληθείᾳ καὶ ἐν τῇ ἀγάπῃ ἔχουν καὶ ἀναγγέλλουν, ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῶν Ἀποστόλων ἕως σήμερον, αὐτὴν τὴν θεανθρωπίνην σωτηριώδη ἀγάπην πρὸς τὸν κόσμον καὶ πρὸς ὅλα τὰ κτίσματα τοῦ Θεοῦ.

■ Ὁ γυμνὸς ἠθικιστικὸς μινιμαλισμὸς καὶ ὁ ἀνθρωπιστικὸς εἰρηνισμὸς τοῦ συγχρόνου Οἰκουμενισμοῦ πράττουν μόνον ἐν πράγματι: φέρουν εἰς φῶς τὰς φυματικὰς οὐμανιστικὰς ρίζας τῶν, δηλαδὴ τὴν ἀρρωστημένην φιλοσοφίαν τῶν καὶ τὴν κατ' ἀνθρώπου, «κατὰ τὴν παράδοσιν τῶν ἀνθρώπων» (Κολ. 2, 8), ἀνίσχυρον ἠθικὴν τῶν. Φανερῶνουν ἐπὶ πλέον τὴν κρίσιν τῆς ἀνθρωπιστικῆς πίστεως τῶν εἰς τὴν ἀλήθειαν καὶ τὴν δοκητιστικὴν ἀναισθησίαν τῶν διὰ τὴν ἱστορίαν τῆς Ἐκκλησίας, δηλαδὴ διὰ τὴν ἀποστολικὴν καὶ καθολικὴν συνέχειάν της, ἐν τῇ ἀληθείᾳ καὶ ἐν τῇ χάριτι.

● Ὁ δὲ ἀποστολικὸς ἀγιοπατερικὸς θεονοῦς καὶ ἡ ὀρθοφροσύνη εὐαγγελίζονται διὰ τοῦ στόματος τοῦ Ἁγίου Μαξίμου τοῦ Ὁμολογητοῦ τὴν ἐξῆς ἀλήθειαν τῆς πίστεως:

«Ἡ γὰρ πίστις βᾶσις ἐστὶ τῶν μετ' αὐτὴν, ἐλπίδος λέγω καὶ ἀγάπης, βεβαίως τὸ ἀληθὲς ὑφεστῶσα».¹

Δὲν ὑπάρχει οὐδεμίᾳ ἀμφιβολία, ὅτι τὸ ἀγιοπατερικὸν μέτρον τῆς ἀγάπης πρὸς τοὺς ἀνθρώπους καὶ τῆς σχέσεως πρὸς τοὺς αἰρετικούς, ἀπὸ τῶν Ἀποστόλων κληρονομηθέν, ἔχει ὀλοτελῶς θεανθρώπινον χαρακτῆρα.

● Τοῦτο ἐκφράζουν θεοπνεύστως οἱ ἐξῆς λόγοι τοῦ αὐτοῦ Ἁγίου:

«Οὐ θέλων δὲ τοὺς αἰρετικούς θλίβεσθαι, οὐδὲ χαίρων τῇ κακώσει αὐτῶν γράφω ταῦτα, μὴ γένοιτο, ἀλλὰ τῇ ἐπιστροφῇ μᾶλλον χαίρων καὶ συναγαλλόμενος. Τί γὰρ τοῖς πιστοῖς τερπνότερον τοῦ θεᾶσθαι τὰ τέκνα τοῦ Θεοῦ τὰ διεσκορπισμένα συναγόμενα εἰς ἓν; Οὔτε ὑμῖν τοῦ φιλανθρώπου τὸ ἀπηνῆς παραινῶν προτιθέναι· μὴ οὕτω μανείην· ἀλλὰ μετὰ προσεχειίας

καὶ δοκιμασίας ποιεῖν τε καὶ ἐνεργεῖν τὰ καλὰ εἰς πάντας ἀνθρώπους, καὶ πᾶσι πάντα γινομένους, καθὼς ἕκαστος ἐπιδεῖται ὑμῶν, παρακαλῶν· πρὸς μόνον τὸ καθοτιοῦν αἰρετικοῖς συνάρασθαι εἰς σύστασιν τῆς φρενοβλαβοῦς αὐτῶν δόξης, σκληροὺς παντελῶς εἶναι ὑμᾶς καὶ ἀμειλίκτους βούλομαί τε καὶ εὐχομαι. **Μισανθρωπίαν γὰρ ὀρίζομαι ἔγωγε καὶ ἀγάπης θείας χωρισμὸν τὸ τῇ πλάνῃ πειραῖσθαι διδόναι ἰσχὺν εἰς περισσοτέραν τῶν αὐτῇ προκατειλημμένων φθοράν».**²

Ἔπεται τὸ Μέρος Β΄.

(*) Ἀρχιμ. Ιουστίνου Πόποβιτς, Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία καὶ ὁ Οἰκουμενισμός, ἐκδόσεις «Ὁρθόδοξος Κυψέλη», Θεσσαλονίκη 1974, σελ. 224-255. **Μετάφρασις:** Ἱερομ. Ἀμφιλοχίου Ράντοβιτς (†) καὶ Ἱερομ. Ἀθανασίου Γιέβτιτς (†). • Ἐπιμέλ. ἡμετ.

1. Μαξίμου Ὁμολογητοῦ, PG 90, c. 1189A.
2. Αὐτ. Ἐπ. 12, PG 91, c. 465C.

